

[Per Federspiel.]

afgørende for de vilkår, hvorunder industriens fortsatte finansiering kan finde sted, og i hvilket omfang vi endnu i et stykke tid vil kunne leve med et fortsat underskud på den løbende betalingsbalance.

Den økonomiske politik, der føres, må derfor i allerhøjeste grad være genstand for vor opmærksomhed. Det er indlysende, at industriens investeringer ikke alene kan bygge på lån udefra — derved ville vi også miste en del af vor selvstændighed. Vi må skaffe de midler, som er nødvendige, til veje inden for landets grænser, og derfor er det ganske afgørende, at der skaffes de bedst mulige vilkår for opsparing både inden for erhvervsvirksomhederne selv og gennem pengeinstitutterne, så disses likviditet kan forøges og klare de nødvendige udlån til erhvervene.

Vi havde en debat i går om et måske beskedent område, men den viste ganske tydeligt, at i hvert fald finansministeren savner enhver forståelse for dette behov. Lovforslaget om over en årrække at inddrage de reserver, der er opsparet inden for erhvervene gennem afskrivninger, og som har dannet en ikke uvæsentlig del af grundlaget for de nødvendige investeringer til industriens ekspansion, kan ikke have anden virkning end at modarbejde netop en udvikling i industrien, som vi skal leve af, og som er en forudsætning for, at vi kan træde ind i et udvidet fællesmarked, rustet til at tage konkurrencen op.

Jeg vil meget henstille til statsministeren, hvis forståelse for den europæiske problematik jo ingen kan underkende, at han nu gør det klart for sin finansminister, at i den situation, der følger efter den danske anmodning om genoptagelse af forhandlingerne med Fællesskaberne, er det nødvendigt, at vor økonomiske politik ikke modarbejder det beredskab, vi må opbygge for at ruste industrien til konkurrencen på de europæiske markeder, nu da vi har regeringens erklæring for, at dette har førsteprioritet i dansk politik.

Det er jo ikke usandsynligt, at de markedspolitiske spørgsmål vil komme til at spille en afgørende rolle i den politiske debat her i landet i den kommende tid, og det bliver nok ikke nogen helt kort tid, der vil gå — måske år — før disse forhandlinger er

ført til ende. I denne situation må regeringen endnu en gang overveje den ulykkelige parlamentariske situation, den har bragt sig i. Ganske vist har vi måttet forstå det således, at regeringen har villet søge at lade enigheden med SF være afgørende alene for indenrigspolitikken; vi har statsministerens udtalelse om, at det brede grundlag for dansk udenrigspolitik er et andet, og at det ikke er afhængigt af de protokoller, der er oprettet med SF. Det vil være nyttigt, at man fra regeringens side gør det ganske klart, at der her foreligger et politisk problem — og det pegede ikke mindst hr. Per Hækkerup på i sin tale på majdagen. Derfor må statsministeren gøre sig alvorlige overvejelser, om det er muligt også under den nuværende situation, hvor en række indenrigspolitiske foranstaltninger vil være afgørende for, om vi vil være i stand til med fuld sikkerhed at træde ind i De europæiske Fællesskaber, at opretholde denne politiske dobbeltmoral; afhængighed af en del af dette høje ting i den indre politik og tilslutning fra den øvrige del af tinget på andre områder. Vi anser landets ansigt udadtil for at være afhængigt af, at der ikke mellem os er afgørende uoverensstemmelser om udenrigspolitikken. Hvordan socialistisk folkeparti end vil stille sig til regeringens europæiske oplæg, må det være ganske klart, at den protokol, som danner grundlaget for regeringens parlamentariske flertal, ikke kan give SF en prioritetsstilling, som går forud for den altovervejende danske interesse i at få ordnet vort forhold til Det europæiske Fællesskab og ruste os til, uden at blive en belastning for andre, at indtræde i Fællesskabet på dets vilkår. Hvis regeringen vil drage konsekvensen heraf, skal der ikke mangle samarbejdsvilje fra mit partis side.

Vi har nu her i tinget og landet over debatteret dette europæiske problem siden midten af 1950'erne; spørgsmålet er vendt og drejet, og der kan ikke være anledning til at gå i enkeltheder. En dansk tilslutning til Det europæiske Fællesskab er et skridt, som ikke kan vurderes højt nok. Det vil på mange måder betyde en ændring i vor indstilling, men hvis vi deraf skulle blive mindre danske, ville vi svigte netop den europæiske tanke, som har sin styrke i, at en mangfoldighed af nationaliteter og ansku-